

Sygn. akt II CSK 472/18

POSTANOWIENIE

Dnia 13 marca 2019 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Monika Koba

w sprawie z powództwa P. Z.
przeciwko [...] Niestandaryzowanemu Sekurytyzacyjnemu Funduszowi
Inwestycyjnemu Zamkniętemu z siedzibą we W.
o uzgodnienie treści księgi wieczystej z rzeczywistym stanem prawnym,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 13 marca 2019 r.,
na skutek skargi kasacyjnej powoda
od wyroku Sądu Okręgowego w K.
z dnia 16 marca 2018 r., sygn. akt I [...]Ca [...],

- 1) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,**
- 2) zasądza od powoda na rzecz pozwanego kwotę 2.700 (dwa tysiące siedemset) złotych tytułem zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 16 marca 2018 r. Sąd Okręgowy w K. oddalił apelację powoda P. Z. od wyroku Sądu Rejonowego w K. z dnia 1 grudnia 2017r. oddalającego jego powództwo o uzgodnienie treści księgi wieczystej z rzeczywistym stanem prawnym przez wykreślenie wpisu hipoteki umownej kaucyjnej wpisanej na rzecz pozwanego [...] Niestandardyzowanego Sekurytyzacyjnego Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego we W., jako nabywcy wierzytelności na podstawie umowy cesji.

W motywach rozstrzygnięcia wskazał, że podzielił dokonaną przez Sąd Rejonowy ocenę prawną prawidłowości reprezentacji zbywcy wierzytelności przy zawieraniu umowy sprzedaży wierzytelności, opartą na uchwale składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z dnia 30 stycznia 2015 r. III CZP 34/14 (OSNC 2015, Nr 7-8, poz. 80), w której Sąd Najwyższy wprowadził opowiedział się przeciwko możliwości wpisywania do rejestru przedsiębiorców jednego prokurenta z zastrzeżeniem, że może on działać tylko łącznie z członkiem zarządu, ale jednocześnie stwierdził, że przedstawioną w uchwale wykładnię przepisów o prokurze i reprezentacji spółki kapitałowej należy stosować tylko *pro futuro* od chwili jej podjęcia. Sąd Okręgowy podniósł, że bezsporne było, że umowa sprzedaży wierzytelności została zawarta przed podjęciem tej uchwały.

Orzeczenie to zostało zaskarżone skargą kasacyjną przez powoda. Wnosząc o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania wskazał, że zachodzi oczywista zasadność skargi. Podniósł, że Sądy obu instancji dokonały błędnej wykładni art. 626⁸ § 2, art. 626⁹ k.p.c. w zw. z art. 31 ust. 2 w zw. z art. 10 ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o księgach wieczystych i hipotece (jedn. tekst: Dz. U. z 2018, poz. 1916) i w konsekwencji oddaliły pozew o wykreślenie wpisu hipoteki umownej kaucyjnej wpisanej na rzecz pozwanego, w sytuacji gdy umowa cesji na podstawie której został dokonany wpis podpisana była niezgodnie z prawidłową reprezentacją ujawnioną w rejestrze. W ocenie powoda oczywista zasadność skargi wiąże się również z podniesionym w skardze zarzutem niezrealizowania funkcji rozpoznawczej i kontrolnej sądu odwoławczego.

W odpowiedzi na skargę kasacyjną pozwany wniósł o odmowę przyjęcia jej do rozpoznania i zasądzenie kosztów postępowania kasacyjnego.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna jest nadzwyczajnym środkiem zaskarżenia, którego rozpoznanie przez Sąd Najwyższy musi być uzasadnione względami o szczególnej doniosłości, wykraczającymi poza indywidualny interes skarżącego, a mającymi swoje źródło w interesie publicznym. Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Sąd Najwyższy w ramach przedsądu bada tylko wskazane w skardze kasacyjnej okoliczności uzasadniające jej przyjęcie do rozpoznania, a nie podstawy kasacyjne i ich uzasadnienie. Cel wymagania określonego w art. 398⁴ § 2 k.p.c. może być osiągnięty tylko przez powołanie i uzasadnienie istnienia przesłanek o charakterze publicznoprawnym, które będą mogły stanowić podstawę oceny skargi kasacyjnej pod kątem przyjęcia jej do rozpoznania.

Oparcie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania na przesłance wymienionej w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. wymaga wykazania niewątpliwej, widocznej *prima facie*, bez konieczności głębszej analizy, sprzeczności orzeczenia z zasadniczymi i nie podlegającymi różnej wykładni przepisami albo jego wydania w wyniku oczywiście błędnej, widocznej bez głębszej analizy prawniczej wykładni lub niewłaściwego zastosowania prawa. Natomiast skarżący przedstawiając, jako okoliczność uzasadniającą rozpoznanie skargi kasacyjnej „oczywiste naruszenie prawa” powinien wykazać kwalifikowany charakter tego naruszenia (por. m. in. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 8 marca 2002 r., I PKN 341/01, OSNP 2004, nr 6, poz. 100 i z dnia 10 stycznia 2003 r., V CZ 187/02, OSNC 2004, nr 3, poz. 49).

Skonfrontowanie zaskarżonego orzeczenia z uzasadnieniem wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania nie pozwala na stwierdzenie, by spełniona została przesłanka oczywistej zasadności skargi, o której mowa wyżej.

Wynikający z art. 378 § 1 k.p.c. obowiązek sądu drugiej instancji nie oznacza konieczności osobnego omówienia przez sąd w uzasadnieniu wyroku każdego argumentu podniesionego w apelacji, wystarczające jest bowiem odniesienie się do sformułowanych w apelacji zarzutów i wniosków w sposób wskazujący na to, że zostały one przez sąd drugiej instancji w całości rozważone przed wydaniem orzeczenia (por. m.in. uchwała składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z dnia 23 marca 1999 r., III CZP 59/98, OSNC 1999, nr 7-8, poz. 124 oraz wyroki Sądu Najwyższego z dnia 13 września 2017 r., I PK 264/16, nie publ., z dnia 30 września 2016 r., I CSK 623/15, nie publ. i, z dnia 15 września 2016 r., I CSK 659/15, nie publ.).

Z lektury uzasadnienia zaskarżonego orzeczenia wynika, że Sąd Apelacyjny zaakceptował ustalenia faktyczne i ocenę prawną Sądu Okręgowego, rozważając postawione w apelacji przez skarżącego zarzuty koncentrujące się wokół kwestii ważności umowy cesji, na podstawie której został dokonany na rzecz pozwanego wpis hipoteki umownej kaucyjnej. Nie podzielenie przez Sąd Apelacyjny postawionych zarzutów, nie oznacza, że nie zostały one rozpoznane i by nie została zrealizowana zasada apelacji pełnej. W motywach rozstrzygnięcia Sąd Apelacyjny wskazał, że podzielił dokonaną przez Sąd Okręgowy ocenę prawną prawidłowości reprezentacji zbywcy wierzytelności przy zawieraniu umowy sprzedaży wierzytelności, opartą na uchwale składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z dnia 30 stycznia 2015 r. III CZP 34/14, w której Sąd Najwyższy wprawdzie opowiedział się przeciwko możliwości wpisywania do rejestru przedsiębiorców jednego prokurenta z zastrzeżeniem, że może on działać tylko łącznie z członkiem zarządu, ale jednocześnie stwierdził, że przedstawioną w uchwale wykładnię przepisów o prokurze i reprezentacji spółki kapitałowej należy stosować tylko *pro futuro* od chwili jej podjęcia. Sąd Okręgowy podniósł, że bezsporne było, że umowa sprzedaży wierzytelności została zawarta przed podjęciem tej uchwały.

Ponadto, powód nie uwzględnił, że w postępowaniu kasacyjnym niedopuszczalne jest kwestionowanie podstawy faktycznej zaskarżonego orzeczenia, ani przeprowadzonej przez Sąd *meriti* oceny dowodów (art. 398³ § 3 k.p.c. i 398¹³ § 3 k.p.c.). Skarżący zasady tej nie respektuje, czyniąc zarzut

naruszenia art. 233§1 k.p.c. podstawą skargi i odwołując się do zagadnień usuwających się spod kontroli kasacyjnej we wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania. Analiza zatem wniosku na tle podstaw skargi oraz motywów zaskarżonego orzeczenia, nie prowadzi do oceny, że Sąd Okręgowy ferując wyrok dopuścił się kardynalnych błędów, w stopniu przemawiającym za oczywistą zasadnością skargi.

Z przytoczonych względów Sąd Najwyższy na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania, nie znajdując też okoliczności, które w ramach przedsądu jest obowiązany brać pod uwagę z urzędu.

O kosztach postępowania kasacyjnego Sąd Najwyższy orzekł na podstawie art. 98 § 1 i 3, art. 99 w zw. z art. 391 § 1 w zw. z art. 398²¹ k.p.c. i § 10 ust. 4 pkt 2 w zw. z § 2 pkt 6 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (jedn. tekst: Dz. U. z 2018, poz. 265).